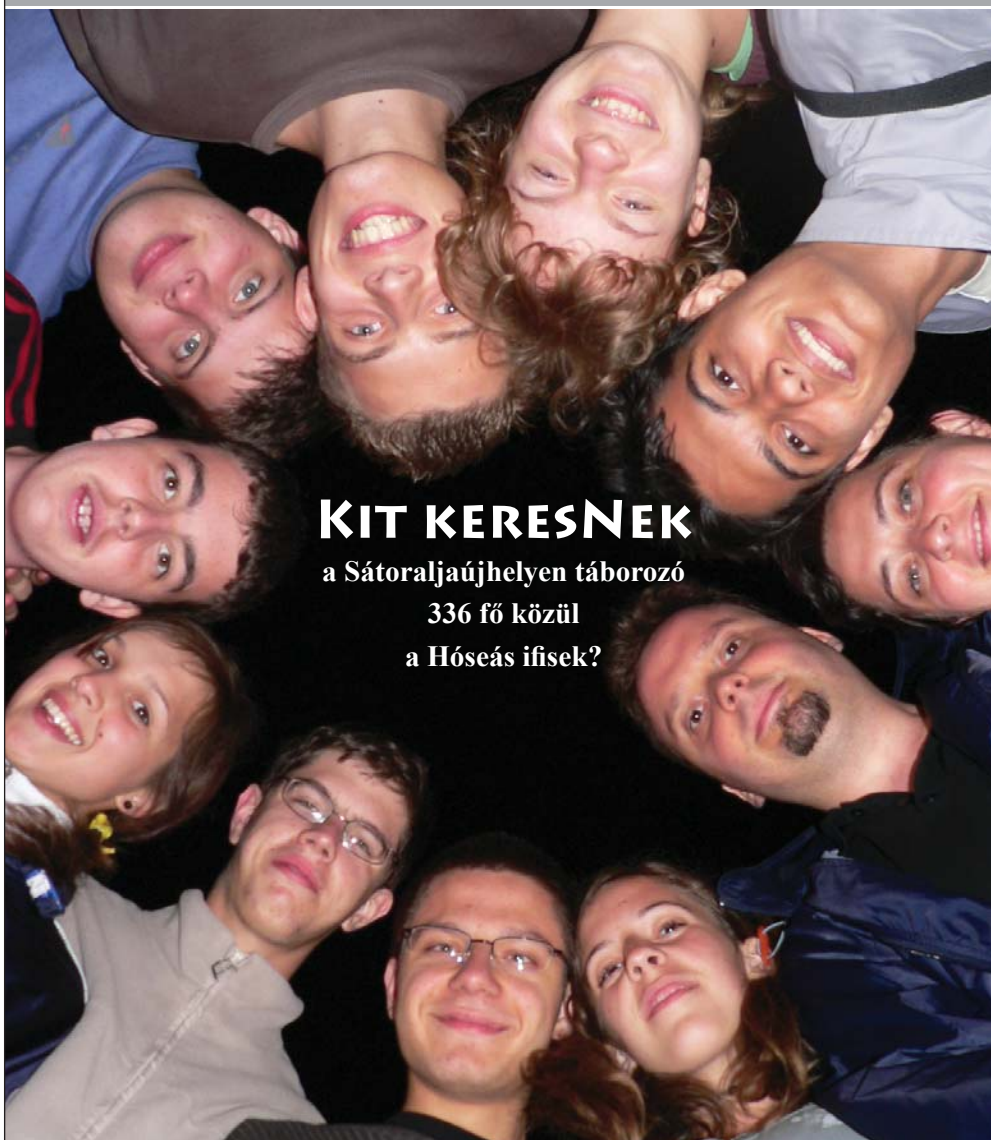

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2007/09

KIT KERESNEK

a Sátorlajújhelyen táborozó

336 fő közül

a Hóseás ifisek?

„Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Folytatjuk a többgenerációs nagytáborunkról szóló beszámolókat. (Szerk.)

Témánk címe: „Útközben...” (Luk 24,17) **vagyis statikus és/vagy dinamikus a keresztyénségünk?** Erről a 336 résztvevő délelőttönként 23 kiscsoportban beszélgetett az alábbiak szerint: **Kedd: Az élet olyan, mint egy utazás, – de mi a célunk?** Ha nincs célunk, akkor csak sodortatunk, miért veszélyes? Életcélunk szerint járunk, cselekszünk, mit miért érdemes feláldozni? A keresés, utazás kimozdít a megszokottból, – lehet másképpen is gondolkozni, élni.

Szerda: Hol tartasz, és hogyan haladsz a hit útján? Mindenki hisz, de miben, kiben érdemes hinni? Hogyan találtál a Krisztushoz? Mit jelent neked megtérésed? Hol tartasz a megszentelődésben?

Csütörtök: Hogyan dolgozzuk fel élet-történetünk határátlépéseit? Gyermekek, kamaszok, fiatalok, szülők, nagyszülők: kimozdít az addig megszokottból. Hogyan formálódik önazonosságunk a szükségszerű változások között? Hogyan viszonyul egymáshoz tradíciónk és a korszerűség?

Péntek: Magányosan vagy útitársakkal? Mi az útitársak (az Úr, hívő testvérek, gyülekezet) szerepe és hatása? A zárándok gyülekezete és a változó világ: hagyományok és korszerűség? Statikus és/vagy dinamikus keresztyénség?

Szombat: Más emberként, de ugyanabban a világban? Miben, mennyire hatottál környezetedre a megtérésseddel? Milyen gyümölcsei vannak (évek, évtizedek óta) a megszentelődés útján járásodnak? Hogyan válhat sodró erejűvé személyes és gyülekezeti keresztyén életünk?

Esti áhítatokon Ábrahám életének mozzanatai feleltek rá a napi témára az 1Móz 12-21 részek alapján.

Püski Lajos

Milyen volt a nyári, régóta vágyott teljes hetes szabadságom? Egy voltam a 336 fős embertömegből, ahol örökké zaj vett körül, és nem hagytak pihenni. Nap mint nap korán kellett kelni, éjszaka nem lehetett aludni az örökös ajtócsapkodástól és beszélgetéstől. Egész nap hajszoltak minket programról programra, sorban kellett állni, hogy enni és zuhanyozni tudjunk. Számos feladata volt valamennyiünknek, így kicsit olyan volt, mintha itt is dolgoztunk volna...

Ám mindezt mi vállaltuk, sőt magunk akartuk, hogy így legyen!

Tudtuk azt, hogy számon vagyunk tartva, nem csupán a táborlakók, hanem Isten által is.

Esténként alig akartunk elaludni, hogy minél többet lehessünk együtt azokkal, akikkel egy közösséghez tartozunk.

Együtt imádkoztunk, hogy rohanó életünkben meghallhassuk az ajtónk előtt álló Jézus szelíd zörgetését. Együtt beszélgettünk és énekeltünk, hogy megtapasztalhassuk közösségünk nagyságát és erejét.

A közös étkezések alkalmával gyakoroltuk, hogyan hordozzuk el egymást szeretetben. Együtt vettünk részt a programokon, hogy gyülekezetünk épülhessen és formálódhasson.

Sokféle szolgálatot vállaltunk, hogy ezzel is kifejezhessük hálánkat Isten iránt, és segítsünk másoknak.

A szeretet hatalmas ereje lelki feltöltődést és hitbeli megerősödést jelentett mindannyiunknak.

Olyan élményben volt részünk, amit gyülekezet nélkül lehetetlen lett volna megtapasztalnunk.

Ezekért térünk vissza évről-évre egyre többen a táborba, gyarapítva a „csupros atyafiak” sorát.

Fazakas Réka, Izráel-ifi

Nyugalomra vágytam. Arra, hogy távol a világ problémáitól, elszigetelt környezetben egy hétig jobban tudjak Istenre figyelni, emberekkel beszélgetni, pihenni.

„Útközben” – ez volt a hét témája, és Isten az én esetemben ezt szó szerint értette.

Kedden telefonhívást kaptam, hogy meghalt a nagybátyám Kalocsán, aki vér szerint ugyan közeli rokon, lelki értelemben azonban meglehetősen távol állt tőlem. Első reakcióm a düh volt, majd elkezdtem imádkozni azért, hogy a temetés legalább a jövő hétre essen, hogy a táborból a távoltság miatt (kb. 400 km) ne kelljen elutazni. Ez nem jött össze. Másnap kiderült, hogy a temetés pénteken lesz. Nagyon összeavarodtam, mit kellene tennem. A különféle lehetőségeket kezdtem latolgatni, annak előnyeivel és hátrányaival.

A) Elmegy a temetésre az egész család, és ide már nem jövünk vissza.

B) Csak a férjem és én megyünk, a gyerekek maradnak, majd visszajövünk,

C) Nem megyünk sehová.

Elkezdtem imádkozni bölcsességért, mert nem tudtam dönteni. Nagyon szerettem volna, ha nem kell mennem sehová, mert

pont péntekre tervezték a „*Ki mit tud*”-ot, amelyet nagyon szerettem volna megnézni, többek között azért, mert a lányom is szerepelt. Férjem pedig – akinek a mindegyike a foci – kimaradt volna a bajnokság döntőjéből.

Vártam Isten válaszát, és kértem, hogy nagyon konkrétan, érthetően szóljon, hogy pontosan érthessem. Próbáltam aputól ki-puhatolni, nagyon zokon venné-e, ha nem mennénk el. A válasz nagyon homályos volt. Egy óra sem telt bele, hívott anyu felháborodottan, hogy képelem, hogy a rokon temetése helyett a vadidegen emberek (gyülekezet) társaságát választom! Azt hiszem, ennél egyértelműbb választ nem kaphattam volna. Belenyugodtam, hogy mennem kell. A gyerekek felügyeletét aznapra szívesen elvállalták többen is a testvérek közül, és mivel a csütörtöki túrát elmosta az eső, ez péntekre átkerült, így a péntekre tervezett foci és „*Ki mit tud*” végül szombaton volt. Nagyon hálás voltam Istennek, hogy az akadályok ily módon elhárultak, a rokonok kérdésére elmondhattam, hogy most honnan is jöttünk, a gyerekek hol vannak, és hogy a 10 órás utat baj nélkül megjártuk.

Gutiné Bea, 18-as csoport

Orvis sor

Nagyapámmal és testvéremmel indultam táborozni. Nagy izgalommal vártam ezt a hetet. Már a vonaton összeismerkedtem egy fiúval, vele beszélgetve, olvasgatva nem volt unalmas az egyébként hosszú út.

A középhittan délelőtti foglalkozásain a bibliai hegyekről tanultunk. Így került sorra a Sínai, az Ararát, a Karmel, a Golgota, az Olajfák hegye, és a hozzájuk kapcsolódó történetek.

A délutáni kézműves foglalkozásokat nagyon szerettem. Sok alkotás készült: térbeli képeslap, gyöngyfüzés, gipszfestés, szalvétatechnika, és lehetett varrni is. Hazautazás előtt alig tudtam behúzni a hátizsákom zipzárvját.

Szombaton a *Ki mit tud?*-on voltak táncosok, zenészek, vers- és prózamondók. Különösen érdekes volt a vízözön történetét zsonglőrprodukcióként látni. A testvérem zongorázott, de sajnos nem tudott előtte gyakorolni hozzá. Én a rajzaimmel indultam „Egyéb” kategóriában. Örülök, hogy volt erre lehetőségem, mert nekem a rajzolás teljesen természetes, viszont a szokásos előadóművészi produkciók nagyon távol állnak tőlem.

Igazán érdemes volt azt a dínót és két bogarat lerajzolnom! Nagy boldogság volt számomra, hogy a díjkiosztásnál én nyertem a 20 000 Ft-os különdíjat! Reméltem, hogy kapok valami elismerést, de ekkora ajándékra nem számítottam. Elhatároztam, hogy a régóta vágyott akváriumra költöm ezt az összeget. A táborozásban az volt a legrosszabb, hogy vasárnap haza kellett menni. Mégis jó volt a szüleimmel találkozni, amikor értünk jötték.

Illés Áron, középhittan

"Útközben..."

Nagyon örülök, hogy lehetőségem volt újra elmenni a Nagyerdei Gyülekezet táborába. Most már harmadik éve, hogy részt veszek ezeken a táborokon, és mivel én egy másik gyülekezethez tartozom, nagyon jó élmény újabb és újabb emberekkel találkozni, beszélgetni, 330 emberrel közösen énekelni, dicsérni az Urat.

Idén a legfőbb újítás a csütörtök reggeli előadás volt, amely azért volt nagyon érdekes, mert nem csak tényekről volt szó, hiszen az előadó a saját életének nehézségeit, próbáit is elmondta nekünk.

A kiscsoportos beszélgetések most is nagyon jók voltak, bár sajnos a mi ifink most elég kevéssel növelte a tábor lakóinak számát, de talán pont emiatt tudtunk még személyesebb dolgokról, még nyíltabban beszélni.

Én személyesen azt tanultam meg ez alatt a hét alatt, hogy sokkal jobban figyeljek oda arra is, amit csak úgy fecsegek, mert észre sem veszem, és nagyon könnyen megbánthatok vele másokat.

Szerintem mindenkinek nagy lelki feltöltődést adott ez a hét Sátorajáújhelyen.

Nyíri Dorottya Éva, Izráel-ifi

letutunk vége felé járva sok a visszatekinteni való! Sok okunk van a hálaadásra. A legfontosabb, hogy elmondhatjuk az énekíróval együtt: „Jézus engem megtalált, mindörökre hőn szeret; Tenni szent akaratát, Lelke hűn tanít, vezet!” Ez a feladatunk még életünk során. Útközben vagyunk, mint az emmausi tanítványok, és életünk során sok drága kísérőt – szülőt, nagyszülőt, lelki munkást – állított mellénk az Úr, kik segítettek bennünket testi-lelki fejlődésünkben. Személyes valósággá akkor vált számunkra az ingyen bűnbocsánat, mikor a Szent Lelke ereje felismertette velünk, s ezután lett életcélunk meghatározója.

Olyan jó, hogy Krisztus gyermeke nincs egyedül! A megtért ember Krisztussal kíván *napi közösségben* élni igeolvasás, imádkozás során. Ő ajándékoz meg közösséggel is földi létünkben, hogy el ne tántorodjunk az úton.

Életünk nehéz *határkövein* is Ő segített túljutni hittel. Krízishelyzetekben, bukásainkban, győzelmeinkben Jézus velünk volt. Ő volt velünk gyermeknevelésünkben, munkánkban, családban.

Lelki *gyümölcstermés*szel is Ő ajándékozhat meg egy-egy lélek megtérésével a ránk bízottak közül.

Erőnk fogytával *imaéletünk* erősítése is cél az életünkben.

A *lelki fürdőt* vett nyugdíjas csoport a *megszentelődés* életfolyamatát úgy fogalmazta meg, hogy életünk minden mozzanatát odaszánjuk Istennek. Adja az Úr, hogy a kérdezőnek őszintén megvallhassam Krisztusba vetett hitemet.

Az Úr Jézus kegyelme legyen velünk, s fiataljaink lelkével, s áldja meg az Őt keresők, hitre jutottak életvezetését, imaéletét.

Nagyné Erika, Nyugdíjas csoport

21. csoport

Vigyázzon Rád!

Vigyázzon Rád hajnali harmat,
A kósza szellő, szelíd fuvallat!
Vigyázzon Rád a szikrázó nap,
Míg égi útján naponta áthalad!
Vigyázzon Rád halovány hold,
Sugara éjjel is lámpásod volt!
Vigyázzon Rád sok csillag ott,
Kék-sötét égbolton felragyog!
Vigyázzon Rád tücsök a réten,
Lágy altató dallamot zenéljen!
Vigyázzon Rád, óvjon és védjen,
Hópelyhek tánca Róla meséljen!
Vigyázzon Rád távolban minden,
Fohászkodom Érted most is innen,
Vigyázzon Rád mindig az ISTEN!

Nagyné Nagy Katalin

Egy este táncolni is lehetett

gy nappal később érkeztem, és kapásból belecsöppentem a láthatatlan színház megszervezésébe. A feladat régi-új volt: a rendelkezésre álló eszközökkel és a konferenciaterem minél jobb kihasználásával kellett átélhetővé formálni Ábrahám történetét.

Az első igazi meglepetés szerintem akkor érte a csoportot, amikor a feliratkozásra kitett papír körülbelül tíz perc alatt teljesen tele lett, és rengetegen érdeklődtek a pénteki előadásról is.

Vezetőként érdekes volt látni, hogy a résztvevők közül, már az első pillanattól kezdve, jóval többen bízták rá magukat a segítőkre, mint tavaly.

A két nap alatt döbbenetes élmény volt az, hogy a résztvevők közül milyen sokan élték át mélyen az előadást, és ennek látható jelei is bőven mutatkoztak: megint jópár kendőt vettünk le úgy, hogy „valami oknál fogva” kicsit nedvesek voltak. Köszönjük ezt minden résztvevőnek!

Zeöld Zsombor, Dávid-ifi

De hol a labda?

Sokféle helyen és módon úrvacsoráztam eddigi életem során. Volt, amikor templomban, vagy éppen betegágy mellett, nagy gyülekezetben, erdei tisztáson, családi háznál, megtört lepényből, kovásztalan kenyérből, és sorolhatnám.

Azt is tudom – még konfirmandusként tanultam –, hogy ez a vacsora összeköt Istennel és a testvérekkel. Sokféle érzés, élmény, gondolat kötődik mindehhez, ám most ismét gazdagabb lettem egy új tapasztalattal: mit jelent testvéri úrvacsorai közösségben lenni a testvérek jelenléte nélkül...

Az idén (sem) tudtunk elmenni a táborba. Mivel egy egyházi elfoglaltságom miatt máshol kellett lennem, férjemnek döntenie kellett: a gyülekezeti táborba megy, vagy velem jön. A másodikat választotta. (Tehetett volna másként??) Persze az előkészületekben, telefonbeszélgetésekben kicsit ott voltunk, de azért az mégis más. Aztán a tábor véget ért, mi is hazajöttünk. S eltelt néhány nap.

Egyik reggel a kórházban egy kis csomagot kaptam ezzel a „melléklettel”: „O. Mariann küldi – a táborkalácsból – neked és a férjednek...”

Milyen egyszerű: egy darab kalács – amit mégis hirtelen körülölelt a testvéri szeretet. Egy darab kalács, ami úgy kötött össze a gyülekezetünkkel – mintha az úrvacsorai közösségben álltuk volna körül az asztalt. Egy darab kalács, amit otthon könnyes szemmel törtem tovább. Egy darab kalács – melyen át kapcsolatunk volt a táborozókkal(?), a gyülekezetünkkel (?), egymással (?) vagy VELE?

Sokféle helyen és módon úrvacsoráztam eddig. Azt hiszem most is ebben volt részem. Köszönet érte!

Gál Judit

András-kör

16. csoport

19. csoport

Ábrahám-kör

„Összegyűjtöm azokat, akik szomor-
kodnak, mert nem ünnepe-
lhetnek, bár közületek valók... A sántákat
megsegítem, és a szétszóródottakat össze-
gyűjtöm, dicsővé és hírnevessé teszem
őket az egész földön, ahol gyalázták
őket... Meglátjátok majd, hogy jóra fordít-
om sorsotokat!” – ígéri az ÚR a Zofóniás
könyve 3. fejezet 18–20-ban.

És hiszem, hogy az eredetileg fogság-
ban lévő néphez szóló ígéret vonatkozik
mindazokra, akik azt hittel magukévá is
tudják tenni.

Történt pedig, hogy a táborunk egyik
kis emberkéje kapcsolatunk kezdetén a
sokadik elutasító és lázadó mondata után
így ordított felém: „HAGYJÁL ENGEM
ÉLNI!” Jaj, dehogy hagytam! Ha az ő
fogalmai szerint hagytam volna, akkor
elengedtem volna a kezét a templomba
lefelé menet még ott a köves, meredek
részen is. Ott, a bokatorró kanyarban. És
futott volna a tapasztaltabb „barátai”, a
nagyobb és értelmesebb fiúk után. Ki tud-
ja, mi lett volna ennek az estének a vége?
Lehet az is, hogy semmi. És mi történt
így, hogy „NEM HAGYTAM ÉLNI”?
Számomra eleinte igen hosszúnak tűnő
idő alatt végre lejutottunk a templomba,
sok-sok kihívással, szerződéskötéssel és
szerződésszegéssel, alkudozással, mese
csökevényekkel tarkítva. És az út végén,
Esze Tamás szobránál megállva, találtam
egy nagyon aranyos, kedves és mosoly-
gós barátot, aki önként bújtatta kezét
az enyémbé. Már aznap este a buksiját
ölembe ejtve édesen aludt el, mintegy
kipihenve az út fáradságait. Hétvégén,
a morzsaszedegetésnél a legpozitívabb,
legtartalmasabb és legkonkrétabb visz-
szajelzést tőle kaptam, ráadásként „örök
barátságot” fogadtunk egymásnak.

Kristófné Máthé Ildikó, Kishittán

„Elment Jézushoz..., kérdezte tőle...: Hogyan történhet meg mindez?”

(Jn. 3:2,4,9)

Tábori hangulat

Zenés áhítat

(vasárnaponként 5 órakor)

Szept. 9. Méhes Balázs (Nagykőrös) orgonál

Szept. 16. Karasszon Dénes gordonkázik

Szept. 23. Karasszon Dezső és Martos László zongorázik

Szept. 30. Dobi Bálint orgonál

Okt. 7. Nagy Gábor orgonál

Hírek

♦ **Kerti-party** lesz szeptember 9-én vasárnap, délután fél 4-től.

♦ **Hittan évnyitó családi istentisztelet** lesz szept. 30-án vasárnap 3 órakor a hittanosoknak és szüleiknek a templomban. A hittankönyvek ekkor megvásárolhatók lesznek.

♦ Minden **kiscsoportunk** elkezdí legkésőbb szeptember utolsó hetében hétközi foglalkozásait.

♦ **A Bibliaiskola** szept. 28. péntek este 7 órakor tartja első alkalmát.

♦ Szeretettel hívjuk templomunkba a válásos nevelést nem, vagy csak alig kapott érdeklődőket **szept. 16. 23. és 30-án fél 11-re** a számukra tartandó istentiszteleteinkre.

Imádkozzunk...

- ♦ a gyülekezetünkbe újonnan érkezőkért!
- ♦ a gyülekezetben szolgáló munkatársakért!
- ♦ a kiscsoportok tagjaiért!
- ♦ a hittanos gyermekekért és szüleikért!

Információ

Gyülekezeti honlapunk címe, melyen a *Szivárvány* is megtalálható:

www.refnagyerdo.hu

Kórházlelkészek:

Kenézy Kórház – 511-777/1943

Klinika – 411-600/4978 (üzenetrögzítő)

Méliusz Református Rádió – 88 MHz-en
URH sávban városon belül

Szivárvány –
a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Püski Lajos Tördelés: Bene Lászlóné
Nyomda: REXPO Kft. Készült 500 példányban
15. évfolyam 9. szám, megjelenik havonta
Egyházközségünk számlaszáma: 11738008-20012917